

Kancelaria Adwokacka

Piotr Pięta

ul. Św. Wawrzyńca 9/6, 60-539 Poznań,
tel. 695 02 02 02; e-mail: p.pieta@pieta-adwokat.pl;

Poznań, dnia 12 lipca 2018 roku

Trybunał Konstytucyjny

al. J. Ch. Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący:

K W

reprezentowany przez:

adw. Piotra Pięte

Kancelaria Adwokacka Piotr Pięta

Ul. Św. Wawrzyńca 9/6, 60-539 Poznań

ORA w Poznaniu, nr wpisu 2844

SKARGA KONSTYTUCYJNA

**O stwierdzenie niezgodności art. 459 § 1 k.p.k. i art. 344a § 3 k.p.k. z Konstytucją RP
w zakresie w jakim nie przewidują możliwości zaskarżenia postanowienia sądu o
odmowie zwrotu akt sprawy do prokuratury celem uzupełnienia materiałów śledztwa lub
dochodzenia**

Działając jako pełnomocnik z urzędu Skarżącego – Pana K W ,
ustanowiony na mocy zarządzenia Sądu Rejonowego P Wydział III
Karny z dnia maja 2018 roku w sprawie o sygn. akt , doręczonego do siedziby
Kancelarii w dniu 21 maja 2018 roku, niniejszym na podstawie art. 44 i następne ustawy z dnia 19
grudnia 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U.
2016 nr 2072) niniejszym wnoszę o:

- 1. Stwierdzenie, iż przepis art. 459 § 1 k.p.k. i art. 433a § 3 k.p.k. w zakresie w jakim nie
przewidują możliwości złożenia zażalenia na postanowienie sądu wydanego w trybie**

art. 344a k.p.k. o odmowie przekazania sprawy prokuratorowi celem uzupełnienia braków śledztwa albo dochodzenia jest niezgodny z art. 45 i art. 78 Konstytucji RP albowiem narusza zasadę prawa obywatela do sądu oraz zasadę dwuinstancyjności postępowania.

2. Zasądzenie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu Skarżącemu z tytułu wniesienia skargi konstytucyjnej i postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, wg norm przepisanych nie opłaconych nawet w części.

Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że Sąd Okręgowy w P Wydział XVII Karny Odwoławczy w dniu lutego 2018 roku w sprawie pod sygn. akt wydał postanowienie o utrzymaniu w mocy zarządzenia Sędzi Przewodniczącej składu orzekającego w sprawie Sądu Rejonowego P Wydział III Karny pod sygn. akt o odmowie przyjęcia zażalenia skarżącego K W na postanowienie Sądu Rejonowego P Wydział III Karny z dnia listopada 2017 roku o nieuwzględnieniu wniosku oskarżonego w tej sprawie K W o zwrocie sprawy do prokuratury celem uzupełnienia materiałów śledztwa.

Zdaniem Skarżącego przepis art. 459 § 1 k.p.k. i art. 344a k.p.k. w zakresie w jakim nie przewidują możliwości zaskarżenia postanowienia Sądu o odmowie zwrotu akt sprawy do Prokuratury celem uzupełnienia materiałów śledztwa albo dochodzenia narusza art. 45 i 78 Konstytucji w ten sposób, iż podmiotowi składającemu wniosek o zwrot sprawy w trybie art. 344a nie przysługuje prawo do zbadania przez sąd II instancji zasadności i trafności decyzji sądu I instancji w zakresie czy materiał dowodowy przedstawiony przez oskarżyciela publicznego jest na tyle wystarczający aby prowadzić postępowanie sądowe i tym samym naraża (w przypadku ujawnienia w toku przewodu sądowego istotnych braków w materiale dowodowym) stronę postępowania – oskarżonego na konieczność udziału w postępowaniu, w sytuacji gdy przy możliwości zaskarżenia decyzji sądu I instancji o odmowie zwrotu sprawy rzecznikowi oskarżenia ewentualne korzystne dla podmiotu składającego zażalenie postanowienie sądu odwoławczego o zwrocie akt sprawy mogła by w dalszym etapie, przy uzupełnieniu materiału dowodowego przez organy ścigania uchronić skarżącego przed długotrwałym i kosztowym postępowaniem sądowym.

W myśl przepisów kodeksu postępowania karnego postanowienie Sądu Okręgowego w P Wydział XVII Karny – Odwoławczy z dnia lutego 2018 roku wydane pod sygn. akt

jest ostateczne i nie przysługuje od niego jakkolwiek – zwyczajny lub nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Postanowienie Sądu Okręgowego w P Wydział XVII Karny – Odwoławczy z dnia lutego 2018 roku nie było doręczane Skarżącemu, a Skarżący K W o treści postanowienia dowiedział się w dniu 2 marca 2018 roku przeglądając akta sprawy o sygn. w Czytelni Akt Sądu Rejonowego P

Zakwestionowane w niniejszej w skardze regulacje prawne stanowiły podstawę wydania orzeczenia, o którym mowa powyżej, gdyż Sąd II Instancji na tych przepisach oparł całe swe rozstrzygnięcie.

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

Skarżący K W aktem oskarżenia z dnia czerwca 2017 roku w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową P pod sygn. został oskarżony o to, iż

, tj. o czyn z art. k.k. Pismem z dnia lipca 2017 roku skarżący K W wystąpił do Sądu Rejonowego P Wydział III Karny z wnioskiem o zwrot akt sprawy do Prokuratury Rejonowej P celem uzupełnienia materiałów śledztwa m. in. poprzez

, przeprowadzanej w toku postępowania cywilnego pod sygn. akt Sądu Rejonowego P Wydział I Cywilny (w której to sprawie Skarżący K W występował w charakterze pozwanego), celem, jak również celem przeprowadzenia innych czynności dowodowych w postaci uzupełniającego przesłuchania świadków w zakresie w jakim w postępowaniu cywilnym prowadzonym pod sygn. akt podawali fakty mogące stanowić podstawę odpowiedzialności karnej Skarżącego K

W za czyn z art. k.k. odmiennie aniżeli w toku śledztwa. Wniosek Skarżącego K W o zwrot sprawy Prokuraturze w trybie art. 344a k.p.k. został rozpoznany przez Sąd I instancji dopiero w dniu listopada 2017 roku na posiedzeniu, pomimo iż przed tą datą odbyły się dwie rozprawy główne, w toku których przeprowadzono przesłuchanie Skarżącego K W jako oskarżonego oraz przesłuchano osoby w charakterze świadków wnioskowanych przez rzecznika oskarżenia. W dniu listopada 2017 roku Sąd Rejonowy P Wydział III Karny na posiedzeniu rozpoznał wniosek Skarżącego K W złożony w trybie art. 344a k.p.k. i go nie uwzględnił wskazując, iż zdaniem Sądu *meriti* nie zachodzą przesłanki przewidziane w tym artykule, a wszelkie wątpliwości Skarżący jako oskarżony będzie mógł zgłaszać w toku rozprawy. Skarżący pismem z dnia listopada 2017 roku złożył zażalenie na powyższe postanowienie i podniósł szereg argumentów na poparcie swojego stanowiska, a które to argumenty w jego ocenie podważały zasadność przypisania mu odpowiedzialności karnej za zarzucany występki z art.

k.k.. Zarządzeniem z dnia grudnia 2017 roku wydanym w toku rozprawy przewodnicząca składu orzekającego odmówiła przyjęcia zażalenia Skarżącego z uwagi na złożenie go po terminie i jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Przedmiotowe zarządzenie Sędziego Przewodniczącego Skarżący zaskarżył zażaleniem z dnia grudnia 2017 roku do Sądu Okręgowego w P Sąd Okręgowy w P w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym postanowieniem z dnia lutego 2018 roku wydanym pod sygn. akt utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie, podnosząc iż przepis art. 344a § 3 k.p.k. nie przewiduje możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia Sądu o odmowie zwrotu sprawy prokuratorowi celem uzupełnienia materiałów postępowania przygotowawczego, wobec czego zażalenie Skarżącego z dnia listopada 2017 roku było niedopuszczalne z mocy ustawy.

Postanowienie Sądu Okręgowego w P Wydział XVII Karny – Odwoławczy z dnia lutego 2018 roku nie było doręczane Skarżącemu, a Skarżący K W o treści postanowienia dowiedział się w dniu 2 marca 2018 roku przeglądając akta sprawy o sygn. w Czytelni Akt Sądu Rejonowego P

W związku z wydanym przez Sąd Okręgowy w P Wydział XVII Karny – Odwoławczy postanowieniem z dnia lutego 2018 roku w sprawie Skarżący pismem z dnia marca 2018 roku złożył wniosek o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej do Trybunału Konstytucyjnego celem zbadania czy przepis art. 459 § 1 k.p.k. jest niezgodny z Konstytucją RP.

II. Stan prawny

Skarżący pragnie zaznaczyć, iż przepis art. 45 Konstytucji RP gwarantuje mu tzw. prawo do sądu stanowiąc, iż ***Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.*** Ta zasada jest fundamentem państwa prawa i stanowi gwarancję dla obywatela, iż w jakiegokolwiek sprawie może się zwrócić do organów władzy sądowniczej o jej rozstrzygnięcie w przewidzianym w odrębnych aktach normatywnych niższego rzędu trybie. Jak podkreśla się w doktrynie „W analizowanym artykule wyrażona została bardzo ważna zasada, którą określa się mianem prawa do sądu. Jest to konsekwencja reguły, że tylko sąd jest organem decydującym ostatecznie o wolnościach, prawach i obowiązkach jednostki. Jest to także bardzo istotne prawo jednostki, która może dochodzić swych praw przed „właściwym, niezależnym, bezstronnym i niezawisłym sądem”. Organ sądowy winien zatem posiadać wszystkie te wymienione cechy. W artykule tym mowa jest o prawie do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, a więc została wprowadzona zasada jawności rozprawy sądowej. (...)O ile regulowane w omawianym artykule problemy są powszechnie uznawane i ich wprowadzenie nie stwarza trudności, o tyle jedna kwestia, ze względu na czynniki natury organizacyjno-funkcjonalnej, może przez jakiś czas rodzić problemy. Jest to kwestia prawa do rozpatrzenia sprawy "bez nieuzasadnionej zwłoki". Stan organizacyjny i kadrowy sądownictwa w Polsce stwarza problemy w związku z postulatem szybkiego i sprawnego działania sądów. Powszechnie znane są: przewlekłość postępowania sądowego, narastające zaległości w sądach, niedostateczne wyposażenie sądów, także w etaty sędziowskie. Choć przyczyny tego stanu rzeczy są znane i częściowo znajdują usprawiedliwienie, to wobec wymogów międzynarodowych i stanowiska Konstytucji nie mogą być nadal utrzymywane. Leży to nie tylko w interesie wymiaru sprawiedliwości, realnego prawa obywatela do sądu, ale także w interesie autorytetu i godności Rzeczypospolitej. Europejski system ochrony praw człowieka przewiduje skargę obywatela na własne państwo przed Europejskim Trybunałem w Strasburgu. Już wpłynęły z Polski tego rodzaju skargi właśnie na przewlekłość i opieszałość sądów polskich, zapadły już wyroki uznające zasadność tych skarg. Pilna zatem i konieczna jest realizacja konstytucyjnego prawa obywatela do "rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki".¹ Przedstawiciele doktryny stoją na stanowisku jeśli chodzi o zakres uprawnienia jednostki do dostępu do sądu w rozumieniu art. 45 Konstytucji, iż „funkcją sądów jest wymierzanie sprawiedliwości (art. 175 ust. 1, art. 177, por. też art. 182). Rozpatrując jednak „prawo do sądu” jako jedno z konstytucyjnych praw (i to praw „osobistych”), oznacza ono

¹ W.Skrzydło „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej.Komentarz” wyd. VII, Lexis Nexis 2013.

jednak możliwość zwrócenia się w każdej sytuacji (**sprawie**) do sądu z żądaniem określenia (ustalenia) statusu prawnego jednostki, w sytuacjach nie tylko zakwestionowania lub naruszenia jej praw i wolności, lecz również w sytuacjach odczuwanych przez nią niejasności, niepewności, a zwłaszcza obawy wystąpienia takiego naruszenia. Brak wyszczególnienia w komentowanym artykule sytuacji, w których jednostka mogłaby zaangażować sąd w swojej sprawie, oznacza oczywiście domniemanie zezwolenia na takie angażowanie w **każdej** sytuacji, według swobodnej jej oceny”.² Innymi słowy Konstytucja RP gwarantuje uprawnienie do rozpoznania sprawy zainicjowanej czy to przez jednostkę czy inny organ przez niezależny, bezstronny organ władzy sądowniczej, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez zbędnej zwłoki, która to byłaby narażała jednostkę na stan niepewności co do jej sytuacji prawnej – w szczególności w zakresie przysługujących jej praw i wolności obywatelskich w związku z przysługującym organom państwowym władztwa w zakresie tzw. dominium. Z zasadą wyrażoną w art. 45 Konstytucji RP jest nierozdzielnie związana zasada dwuinstancyjności postępowania zawarta w art. 78 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym to przepisem „**Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa**”. Wyrażona w wyżej wymienionym artykule zasada pozwala jednostce – obywatelowi na wszczęcie procedury mającej na celu weryfikację pod kątem formalnym i merytorycznym wydawanych przez organy sądowe i również organy administracji publicznej decyzji dotyczących praw i wolności jednostki. Norma zawarta w art. 78 Konstytucji RP jest szersza aniżeli wyrażona w art. 176 ust. 1 Konstytucji, albowiem przepis art. 176 odnosi się wyłącznie do postępowań sądowych jako całości, natomiast art. 78 Konstytucji pozwala na weryfikację zasadności wydawanych orzeczeń nie tylko kończących postępowanie w danej instancji, ale i również tych podejmowanych w kwestiach wypadkowych. Z punktu widzenia prawa jednostki ważną regulacją jest zdanie drugie art. 78 – do kompetencji ustawodawcy pozostawiono określenie modelu zaskarżenia decyzji danego organu, jak i środka służącemu temu celowi. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 kwietnia 2005 roku sformułował pogląd, iż konstytucyjna kwalifikacja konkretnych środków zaskarżenia musi uwzględniać całokształt unormowań determinujących przebieg danego postępowania. W szczególności konieczne jest zarówno odniesienie do rodzaju sprawy rozstrzyganej w danym postępowaniu, struktury i charakteru organów podejmujących rozstrzygnięcie, jak i wreszcie konsekwencji oddziaływania

² Garlicki Leszek (red.), Zubik Marek (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II Wydanie Sejmowe 2016.

innych zasad i norm konstytucyjnych, w szczególności zaś konstytucyjnej zasady prawa do sądu³. Ustanowienie wyjątków od reguły zaskarżania decyzji organów I instancji nie może następować arbitralnie, tylko z jednej strony musi respektować poszanowanie prawa jednostki, z drugiej być konieczne w demokratycznym państwie prawa jako środek ograniczający uprawnienia obywatelskie. Analizując treść przepisu art. 78 zdanie 2 Konstytucji RP nasuwa się jednoznaczny wniosek, iż skoro sytuacji w których danemu podmiotowi przysługuje uprawnienie do zbadania zasadności wydanego w stosunku do niego orzeczenia przez jakikolwiek organ władzy (a zwłaszcza władzy sądowniczej w sprawach karnych) mają stanowić odstępstwo od reguły, to zadaniem ustawodawcy jest doprecyzowanie w sposób jasny i w pełni zrozumiały dla tego podmiotu wyjątków w tym zakresie, co jest zgodne z przyjętymi zasadami legislacyjnymi.

Przepisy kodeksu postępowania karnego normują szereg sytuacji, w których to strona postępowania jest uprawniona do żądania weryfikacji wydanego przez dany organ postępowania orzeczenia przez organ nadrzędny i tym samym gwarantujący jednostce (najczęściej oskarżonemu) prawo do sądu w rozumieniu art. 45 Konstytucji. Dotyczy to w szczególności postanowień Działu IX kodeksu postępowania karnego zatytułowanego „Postępowanie odwoławcze”. Dział ten obejmuje zarówno instytucję apelacji, ale i również zażalenia czy sprzeciwu. Zgodnie z art. 459 § 1 k.p.k. zażalenie przysługuje na postanowienia sądu zamykające drogę do wydania wyroku, chyba że ustawa stanowi inaczej. Innymi słowy ustawodawca wprowadził w tym przepisie dość ogólne sformułowanie, wymagające od przeciętnego obywatela poszukiwania w kodeksie postępowania karnego wyjątków od przyjętej zasady generalnej. Z kolei art. 344a § 3 k.p.k. stanowi, iż na postanowienie o zwrocie sprawy prokuratorowi celem uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia, jeśli akta sprawy wskazują na istotne braki tego postępowania, zwłaszcza na potrzebę poszukiwania dowodów przysługuje zażalenie stronom postępowania.

III. Kwestia niezgodności z Konstytucją

Skarżący mając na uwadze powyżej przytoczone przepisy Konstytucji RP i ich znaczenie dla obywatela będącego stroną postępowania karnego stoi na stanowisku, iż brak możliwości zaskarżenia postanowienia Sądu odmawiającego dokonania zwrotu sprawy oskarżycielowi publicznemu celem uzupełnienia materiałów postępowania przygotowawczego narusza jego prawa do sądu, prawa do rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie, jak również prawo do oczekiwania weryfikacji decyzji organu - tutaj Sądu Rejonowego przez organ nadrzędny – Sąd

³ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18.04.2005 roku w sprawie SK 6/05

Okręgowy. Skarżący podnosi, iż jedynym środkiem prawnym przewidzianym obecnie w kodeksie postępowania karnego zmierzającym do przeprowadzenia oceny zasadności sformułowanego aktu oskarżenia pod kątem zupełności i spójności materiału dowodowego z treścią stawianego mu zarzutu jest instytucja wniosku zawarta w art. 344a k.p.k.. To uprawnienie pozwala podsądnemu występującemu w roli oskarżonego na żądanie przeprowadzenia przez Sąd *meriti* kontroli czy rzecznik oskarżenia przedstawił dowody na poparcie formułowanych w akcie oskarżenia tez, czy dowody te układają się w spójną i logiczną całość, a w konsekwencji czy mogą stanowić podstawę do pociągnięcia oskarżonego – Skarżącego K W do odpowiedzialności karnej. Skarżący ma prawo oczekiwać, iż w sytuacji złożenia przez niego wniosku w trybie art. 344a k.p.k. wniosek ten zostanie poddany rzetelnej kontroli przez Sąd I instancji w kontekście przesłanek wskazanych w tym artykule uzasadniających zwrot akt sprawy do Prokuratury, albowiem ten rodzaj kontroli stanowi gwarancję procesową dla oskarżonego w sytuacjach gdy postępowanie przygotowawcze było dotknięte błędami czy brakami, których to usunięcie w toku postępowania sądowego nastęrczałoby nadmierne trudności, uniemożliwiające rozpoznanie sprawy w szybkim terminie. Truizmem mając na uwadze konstrukcje postępowania przygotowawczego przyjętą w polskim ustawodawstwie jest twierdzenie, iż osoba objęta postanowieniem o przedstawieniu zarzutów *de facto* zależna jest do woli prowadzącego postępowanie przygotowawcze, albowiem nie przysługuje jej żaden środek pozwalający na przeprowadzanie kontroli zgodności prowadzonego śledztwa czy dochodzenia z rygorami przewidzianymi w przepisach wstępnych kodeksu postępowania karnego. Taka możliwość otwiera się przed podsądnym dopiero w chwili wpłynięcia aktu oskarżenia do sądu właściwego do rozpoznania sprawy poprzez wniosek w trybie art. 344a k.p.k.. Co więcej, mając na uwadze praktykę panującą w jednostkach prokuratury zauważyć należy, iż podejrzany ma prawo poznać całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dopiero na etapie końcowego zaznajomienia z aktami postępowania, tym samym więc nie ma wiedzy jakiego rodzaju czynności organy ścigania przeprowadziły, w szczególności czy wśród tych czynności były takie zmierzające do wykazania braku odpowiedzialności karnej podejrzanego za zarzucany mu czyn w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów.

Jeżeli zatem Sąd I instancji rozpatrując wniosek złożony w powyższym trybie dojdzie do przekonania, iż nie zasługuje on na uwzględnienie to oskarżonemu jako stronie toczącego się procesu nie przysługuje możliwość oczekiwania weryfikacji tego rodzaju orzeczenia przez Sąd wyższej instancji w rozsądnym terminie i tym samym naraża oskarżonego jako stronę postępowania do wykazywania braków postępowania przygotowawczego w toku przewodu sądowego, a najczęściej do poszukiwania dowodów na swoją niewinność. Skarżący podnosi, iż

niezrozumiałym jest dla niego z jakich to względów w tym zakresie ustawodawca wyłączył możliwość kontroli Sądu II Instancji nad postanowieniem o odmowie zwrotu wniosku, natomiast przyznał takie uprawnienie w przypadku wydania przez Sąd I instancji decyzji pozytywnej w tym trybie. Skarżący podnosi, iż przyznanie stronom (nie tylko oskarżonemu, ale i innym stronom) prawa do złożenia zażalenia na postanowienie odmowne Sądu I instancji stanowiłoby z jednej strony wyraz równości środków prawnych przysługujących stronom procesu karnego, w którym to procesie z natury rzeczy osoba oskarżonego występuje ze słabszej pozycji mając naprzeciwko cały aparat ścigania, z drugiej strony mogła by doprowadzić do wydania przez rzecznika oskarżenia decyzji o umorzeniu postępowania bądź też złagodzenia zarzutów w porównaniu do formułowanych w kacie oskarżenia, a tym samym uchronić strony postępowania karnego od konieczności dowodzenia swoich racji przed Sądem I instancji. Innymi słowy gdyby ustawodawca przewidział możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 344a k.p.k. to przy hipotetycznym założeniu, iż Sąd II instancji zgodziłby się z zarzutami sformułowanymi w środku odwoławczym, mogłoby to skutkować całkiem odmiennymi decyzjami rzecznika oskarżenia w dalszym etapie postępowania.

Oprócz wyżej opisanego aspektu pewnej ekonomiki postępowania koniecznym w świetle ustanowionego w art. 45 Konstytucji RP prawa do sądu jest zwrócenie uwagi na zasadę szybkości postępowania. W obowiązujących obecnie rozwiązaniach systemowych kodeksu postępowania karnego dotyczących możliwości złożenia wniosku w trybie art. 344a k.p.k. brak uprawnienia dla którejkolwiek ze stron procesu karnego do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu I instancji o odmowie zwrotu akt sprawy oskarżycielowi publicznemu oznacza, iż to postanowienie będzie podlegało kontroli instancyjnej tylko i wyłącznie wtedy, gdy jedna ze stron procesu zaskarży końcowe orzeczenie i podniesie zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd przepisów postępowania, tj. art. 344a wskazując jednocześnie wpływ tegoż naruszenia na treść wyroku. Tym samym więc podsądny przy braku uprawnienia możliwości zaskarżenia zażaleniem postanowienia odmownego jest zmuszony do oczekiwania na koniec procesu, co przy obszerności czy charakterze materiału dowodowego może trwać nawet kilka lat i w zależności od wyników końcowego rozstrzygnięcia dopiero wówczas przy składaniu ewentualnej apelacji podnosić zarzut naruszenia art. 344 a k.p.k.. Skarżący nadto podnosi, iż przyznanie mu możliwości złożenia zażalenia, a tym samym poddania kontroli Sądu Odwoławczego decyzji składu orzekającego, przy ewentualnej korzystnego dla niego rozstrzygnięcia zapobiegłoby zniekształceniu bądź utracie dowodów zmierzających do wykazania braku jego odpowiedzialności karnej za przypisywany mu w akcie oskarżenia czyn, albowiem zgodnie z przepisami k.p.k. w pierwszej kolejności w toku przewodu sądowego przeprowadzane są dowody na poparcie aktu oskarżenia, a dopiero następnie

zgłaszane przez oskarżonego czy jego obrońcę. W świetle treści art. 78 Konstytucji zdanie drugie podnieść również należy, iż kodeks postępowania karnego nie stanowi *expresiss verbis* aby w drodze wyjątku była wyłączona możliwość zaskarżenia postanowienia Sądu o odmowie zwrotu sprawy do prokuratury.

Reasumując Skarżący stoi na stanowisku, iż obecna regulacja przepisów kodeksu postępowania karnego w zakresie w jakim wyklucza możliwość złożenia przez oskarżonego zażalenia na postanowienie Sądu odmawiające uwzględnienia wniosku o zwrot sprawy w trybie art. 344a k.p.k. jest sprzeczna z art. 45 i art. 78 Konstytucji, gdyż narusza zasadę prawa do sądu oraz zasadę dwuinstancyjności postępowania. Skarżący został pozbawiony możliwości dokonania kontroli zasadności wydanego przez Sąd Rejonowy P Wydział III Karny postanowienie przez Sąd wyższej instancji, a które postanowienie z punktu widzenia obrony Skarżącego dotyczyło istotnych okoliczności faktycznych, jak również został pozbawiony możliwości rozpoznania sprawy przez w/w sąd w rozsądnym terminie.

Z uwagi na powyższe wnoszę jak w *petitum* niniejszej skargi.

Z poważaniem

adw. Piotr Pięta

Załączniki:

1. zarządzenie o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu z kopertą i potwierdzeniem odbioru
2. protokół rozprawy z dnia .11.2017 roku w sprawie Sądu Rejonowego P Wydział III Karny o sygn. akt
3. Protokół z posiedzenia wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego P Wydział III Karny z dnia .11.2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru; Wydział
4. zażalenie Skarżącego na postanowienie z dnia .11.2017 roku;
5. Protokół z rozprawy z dnia .12.2017 roku z zarządzeniem Sędziego Przewodniczącego;
6. zażalenie Skarżącego na zarządzenie z dnia .12.2017 roku;
7. postanowienie Sądu Okręgowego w P Wydział XVII Karny – Odwoławczy z dnia .02.2018 roku;
8. wniosek Skarżącego z dnia .03.2018 roku o wykonanie fotokopii z akt sprawy;
9. wniosek Skarżącego z dnia .03.2018 roku o ustanowienie pełnomocnika do złożenia skargi konstytucyjnej
10. 5 odpisów skargi konstytucyjnej z załącznikami